

Marija un Marta

Sēkliņa, kas salauž asfaltu

Jauns sākums draudzē

“Sievietes stāsts” Vīlandē

Piedot un atlaist

Meitene ģimenē

Redakcijas sleja

Pavasaris nāk ar augšanu. Ar jaunu sākumu.

Aug sēkla zemē – gan manā dārzā, gan manā sirdī, gan varbūt zem manas sirds.

Šajā gadā mūsu žurnālā domāsim par gadalaikiem sievietes dzīvē. Par pārmaiņām, ar ko jāsastopas visa mūža garumā. Un pavasaris savā spirtumā un skaistumā ir tas, ko mēs – sievietes – gribētu paturēt mūžīgi. Savā ziņā tas ir iespējams. Ja ne mūžīgs ziedonis mūsu dārzā un sejā, tad mūžīgs prieks par nezūdošajām vērtībām Dievā, ģimenē, mājās, savstarpējās attiecībās, lielajā Dieva ģimenē - draudzē.

Sākot ar šo žurnāla numuru - visa gada garumā kopīgi priecāsimies par jaunu sākumu jaunās kristiešu kopienās, jaunās draudzēs. Iepazīsimies ar jauniem sākumiem “vecajās” draudzēs, kā sievietes kalpo sievietēm – gan aktīvi un redzami, gan klusi un nemanāmi.

Domāsim par jaunu sākumu ģimenē, par mūsu trauzlāko pumpuru lološanu un audzēšanu. Un domāsim par savu sirdi – kas no tās būtu jāizravē, kam neļaut augt, bet ko jo īpaši aprušināt un sargāt.

Jauni sākumi arī žurnāla veidošanā.

Vairākas jaunas sievietes iesaistījušās mūsu žurnāla tapšanas prāta vētrās. Šobrīd paldies Inesei Komelai, kura turpmāk ieliks savu laiku, domas un spējas jauno numuru tapšanā!

Lai mums visām kopā prieks par jauniem sākumiem, ejot cauri mūsu dzīves dārzam!

Tabita Runce

Sirsnīgi pateicamies mūsu **Raitim Lasmanim**, kurš vairāk kā sešus gadus palīdzējis Sieviešu kalpošanas apvienībai, maketējot žurnālu “Marija un Marta”, viņa veikums – 25 žurnāla numuri! Paldies, Raiti, par jauko sadarbību, kā arī par pašaizliedzīgo un centīgo darbu!

Redkolēģija

Saturs

4 Sveiciens

5 Dzīvība sēklā

6 Ziņas īsumā

7 JAUNS SĀKUMS

Draudze nav pasākums
Jaunas draudzes veidošana Rojā
Pilsēta

13 SIEVIETE SIEVIETEI

„Sievietes stāsts” Vīlandes draudzē

16 PĀRDOMĀM

Piedošana
Kas mani darīs laimīgu?

22 ATVASĪTES

Atraisīsim bērna valodiņu
Meitene ģimenē

28 MARTAS ČAKLUMAM

30 IESAKĀM

Kristīgs žurnāls sievietēm
Iznāk 4 reizes gadā (martā, jūnijā,
septembrī, decembrī)

Izdod:

Latvijas Baptistu draudžu savienība
Sieviešu kalpošanas apvienība

Redkolēģija:

Līvija Godiņa,
Inese Komela (maketētāja),
Tabita Runce (redaktore)
tabita.mm@inbox.lv

SKA birojs

Lāčplēša ielā 37, Rīgā, LV 1011
Tāl. 26834744
marta.kalpo@lbds.lv
www.lbds.lv/nozares/sieviesu-kalposanas-apvieniba

Ziedojumus var pārskaitīt uz kontu:
Latvijas Baptistu draudžu savienība
Banka: A/S SWEDBANK
Reģ.nr. 90000085765
Konts: LV78HABA0551025781989
norādot ziedojumu mērķi

Teic debesīs:

Lai slavēts

Augšāmcēlušais!

Vai lielāks kāds

Kā Jēzus, Ķēniņš mūžīgais?

Pie krusta nomira,

Lai dotu dzīvību,

Es ceļos pakrītu

Un Viņu pielūdzu.

Lai skan šī vēsts!

Nav nāvei varas

vairs pār tiem,

Kas satvēra

Tā roku naglām

caurdurto!

Viņš mieru dāvāja

Un gaismu rādīja.

Es ceļos pakrītu

Un Viņu pielūdzu...

(Noel & Tricia Richards)

***Mīlie, Kristus patiesi
ir augšāmcēlies!***

*Lai skan šī vēsts un piepilda
mūsu sirdis un dzīves!*

*Atjaunotu Augšāmcelšanās spēku
vēlu jums piedzīvot ikdienas gājumā!*

Līvija Godiņa

Sieviešu kalpošanas apvienības vadītāja

TUVĀKIE PASĀKUMI

- **16. aprīlis** Vidzemes reģiona Lūgšanu seminārs Masalacā, Lielā ielā 5
- **21. maijs** LBDS kongress Mateja baznīcā, Rīgā, Matīsa ielā 50b
- **28. maijs** Labo darbu diena Ventspilī, Platā ielā 13
- **4. jūnijs** sadraudzība ar Oklahomas draudžu sieviešu kori Mateja baznīcā, Rīgā, Matīsa ielā 50b
- **27. jūnijs – 3. jūlijs** „Cerību planēta” - nometne Pelčos Bērniem un jauniešiem ar īpašām vajadzībām
- **29. – 31. jūlijs** nometne Laidzes profesionālā vidusskolā, Talsu novadā

DZĪVĪBA SĒKLĀ!

Pierakstīja TABITA RUNCE

Mācītāja Pētera Eisāna uzruna

“Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība” (Galat. 5:22)

Jēzus neteica, ka mūs pazīs pēc apģērba, pēc ģērbšanās manieres, vai pēc ēkas, kur svētdienās sanākam. Nē, mūs pazīs pēc mīlestības. *“No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā” (Jāņa 13:35).*

Mīlestība ir Gara auglis.

Garīgā augšana notiek pakāpeniski. Arī gada-laiki ietekmē augšanu- ir ziema, kad nav nekā, bet sēklas vai augi neredzami pārcieš grūtības un nobriest. Tad pakāpeniski sāk kaut kas notikt. Neesiet izmisuši, ja jums šobrīd nav augļu!

Esiet pacietīgi – arī pacietība ir Svētā Gara auglis. Varbūt tu pats nepamanīsi, kā audz. Pagājušā gadā tu saērcinājies, kad stāvēji garā rindā, varbūt tagad tev jau būs vairāk pacietības.

Augšanā arvien redzams nenovēršamības princips. Ja sēkla ir zemē, tā noteikti augs. **Viena maza sēkliņa var asfaltu salauzt.** Cik daudz lielāks spēks būs Svētā Gara sēklai! Tā noteikti augs!

Augli raksturo arī dzīvīgums, kas ir iekšēju motīvu vadīts, ne ārēju.

Iekšējs dzīvīgums, ne ārējs rosīgums. Rosīgums ir labs, bet ne vienmēr tas raksturo dzīvību. Darbi bija veids, kā Vecās Derības laikā iegūt taisnošanu. Bet jābūt iekšējai dzīvībai no Dieva, kas aug un nes augļus.

Dieva Gara dzīvībā ir viengabalainība. Ne augļi, bet auglis. Nevis: “man ir

uzticamība, bet nav mīlestības”- nē, tā nē. Ja Dievs dod mieru, tur nav nemiers. Nemiers ir no augstprātības, ka tikai es zinu, kā ir pareizi. Ir dažādi cilvēki

ar atšķirīgiem temperamentiem un kaut kādas īpašības var būt vadošās. Bet Gara auglim ir visas lietas. Un ja gadās piedzīvot ziemu, nekrītiēt panikā. Dieva Gara dzīvība ir dzīva, Dieva dotās lietas ir īstas, dzīvas, patiesas. Tās dīgs, zaļos un augs!

Neatstāsim neko pusceļā. Dzīves sarežģījumos skriesim pie Jēzus un lūgsim spēku tālāk augšanai. Gluži kā bērns, kas skrien pie tā, kas viņam mīļš, kas ļaujās, lai viņu baro, un kas lēnām pieaug visās lietās. *MM*

ZIŅAS ĪSUMĀ

Paldies Talsu draudzes mācītāja ģimenei

Talsu draudzes mācītājs Miervaldis Lindmanis ar kundzi Vēsmu bija padomājuši arī par vientuļajiem baznīcas apmeklētājiem, 24. decembrī pēc dievkalpojuma uzaicināja mūs palikt kopā sadraudzībā pie tējas un piparkūkām. Dāvanā saņēmām Vēsmas sagatavotās Ziemsvētku dziesmu grāmatiņas ar domu gaudiem.

Timoteja skolas izlaidums

30. janvārī Rīgas Vilandes draudzes dievnamā notika Svētdienskolu apvienības gadskārtējā konference un 2. BPI Timoteja skolas izlaidums. Pēc divu gadu mācībām 16 svētdienskolotāji dodas mācības pielietot praktiskajā kalpošanā.

Reģionālās konferences

Nupat aizvadītas LBDS reģionālās konferences. Vairākas labas lietas – **Vidzemē** mūsu pulkam pievienojusies jauna reģiona vadītāja Kitija Rijniece no Līgatnes draudzes. Kitija un Daiga Matisone Līgatnē šovasar organizēs pasākumu sievietēm arī no citām draudzēm.

Liepājā iepazīnāties ar Rojas un Pastendes misionālās kopienas pārstāvi Sanitu Graudiņu, kura veidos kontaktus ar sievietēm no jaunām draudžu dibināšanas vietām, lai kopīgi mēs varētu iedrošināt un atbalstīt viena otru.

Rīgas tikšanās laikā sarunājām, ka Gita Vadone no Valdemārpils-Ārlavas draudzes sadarbībā ar Sieviešu kalpošanas apvienību organizēs nometni Laidzes profesionālas vidusskolas telpās. **Nometne plānota no 29. - 31. jūlijam.**

Zvaigzne Austrumos

No Jordānijas: paldies visiem, akcijas dalībniekiem, kas piedalījās ar dāvanām kurpju kastē! Mārcis Zīverts un Lūkass Balodis bija Jordānijā, kur palīdzēja izkraut konteineru un piedalījās dāvaniņu dališanā. Liene Svoka ir otrreiz atgriezusies Jordānijā uz trīs mēnešiem, lai turpinātu mācīt bēgļu bērniem angļu valodu. Lūgsim par Lieni!

Mācības ENTRUST

Drīz sāksies pieteikšanās uz mācībām, kas notiks rudenī angļu valodā Rīgā. Vairākkārt SKA ir piedāvājusi draudzēm, kas vēlas mācīties ENTRUST latviski tulkotu materiālu „Staigājot ar Kristu” kopā ar mūsu grupiņas vadītāju. Bija prieks dzirdēt no Mērsraga draudzes vadītājas Ineses Lasenbergas atzinīgus vārdus. Viņa pateicas ENTRUST Bībeles studiju vadītājai. **Joprojām ir spēkā piedāvājums: kas vēlas mācīties „Staigājot ar Kristu”! Piesakieties!**

DRAUDZE NAV PASĀKUMS

TOMASS ŠULCS

Pēdējā laikā daudz ir dzirdēts par draudžu dibināšanu, bet ne visiem ir skaidrs, kāpēc tā ir vajadzīga, kā tieši tā notiek un vai tā būtu jāatbalsta.

Jaunu draudžu dibināšana nav modes kliedziens vai jauns modelis draudzes attīstībā. Jēzus teica, ka Viņš cels savu draudzi un elles vārtiem to nebūs uzvarēt. Viņš savu solījumu ir turējis un turpina celt gan esošās, gan jaunas draudzes. Pasaules problēma ir grēks, un Dievs to ir atrisinājis caur Jēzu Kristu. Draudzei Viņš ir uzticējis šo Vēsti pasludināt citiem. Draudzes mērķis ir pagodināt Dievu, aizsniegt arvien jaunus cilvēkus ar Evaņģēlija Vēsti, sagatavot svētos kalpošanai,

Jaunu draudžu dibināšana nav modes kliedziens...

veidot Kristus mācekļus un būt par svētību apkārtējai sabiedrībai. Jaunu draudžu dibināšanas darbs nebeigsies, un esošajām draudzēm arvien vairāk būtu jāinvestē savi resursi un spēki jaunu draudžu dibināšanā. Draudzi var salīdzināt ar ģimeni. Jaunas draudzes būtu šīs ģimenes pēcnācēji. Ja ģimenē nav bērnu, tad ģimenes vārds un mantojums izniks ar esošo paaudzi. Ja ģimenē ir bērni, mazbērni un mazmazbērni, tad ģimenes man-

tojums neiznīks un tās sludinātā Vēsts tiks nodota no paaudzes paaudzē.

Jaunas draudzes mēdz saukt dažādos vārdos. Daži tās sauc par mājas draudzēm, daži par misionālajām kopienām, vēl citi par mazajām grupām. Neatkarīgi no tā, kā tās tiktu sauktas, tās visas ir daļa no globālās kristiešu draudzes. To izskats un fokuss var būt dažāds.

Es piedzimu kristīgā ģimenē un līdz šai dienai mani vecāki ir bijuši brīnišķīgs piemērs tam, kā sekot Kristum un paklausīt Viņa gribai pilnībā. Bērnībā tiku vests uz Mateja baznīcu, svētdienskolā dzirdēju par Dievu, Jēzu un dažādiem Bībeles varoņiem. Pusaudžu gados manu pasauli sāka ietekmēt vienaudži. Runas par Dievu sāka garlaikot un likās bezjēdzīgas. Kaunējos par to, ka mani vecāki ir kristieši, centos to nepieminēt un izvairījos saistīt sevi ar baznīcu.

Pavadīju daudz laika ar draugiem. Dzīvoju dzīvi, kā vēlējos - mēloju, darīju citiem pāri, izmantoju cilvēkus, iekāroju, darbavietās piesavinājos to, kas man nebija paredzēts, dzīvoju

seksuāli izlaidīgu dzīvi, arvien biežāk sāku lietot arī alkoholu, kas palīdzēja būt drosmīgākam, jautrākam, pārgalvīgākam. Man likās, ka šī ir dzīve, ko vēlos.

Tādā dzīves stilā pagāja vairāki gadi. Likās, ka dzīves mērķis ir pēc iespējas vairāk izklaidēties un dzīvot sev. Bet kaut kas sāka man nedot mieru. Apziņa par to, vai tas ir viss, kas šajā dzīvē ir, un kāda ir mana vērtība - sāka ielauzties manās domās arvien biežāk.

Tajā vakarā dzirdētais lika saprast, ka arī es neesmu “labs cilvēks”...

Visvairāk domāju par savas dzīves vērtību - vai esmu kādam patiešām svarīgs un nozīmīgs? Sāku domāt par pašnāvību. Apkārtējie cilvēki neko no tā nenojauta, jo nespēju nevienam uzticēt savas dziļākās jūtas. Likās, ka risinājuma nav.

2010. gadā iepazinos ar meiteni, ar kuru bieži strīdējāties par Dieva esamību. Viņa bija pārliecināta, ka Dievs neeksistē. Es savukārt centos pierādīt pretējo. Kādu vakaru pēc kārtējā strīda par Dievu es

devos mājās. Sēžot tramvajā pie sevis sāku domāt: “Kāpēc es aizstāvu Dievu, ja Viņš man neko nenožīmē? Viņš nav mans draugs, un es pats tā īsti neticu Viņa esamībai!”

Pāris mēnešus vēlāk Mateja baznīcā bija Lieldienu koncerts un pēc koncerta bija aicinājums palikt uz lūgšanu nakti. Mācītāji runāja par Lielās Piektdienas nozīmi, grēku, baušļiem un ka mēs visi esam grēcinieki. Man tas izklausījās jocīgi - es taču neesmu viens no tiem sliktajiem cilvēkiem, es neesmu grēcinieks. Tajā vakarā dzirdētais lika saprast, ka arī es neesmu “labs cilvēks”, ka esmu grēcinieks un nevēlos tā vairs dzīvot. Noliecu galvu un lūdzu: “Dievs, ja Tu esi, tad palidzi man! Es vairs tā nespēju turpināt.”

Gadu vēlāk Dievs deva man sirdi aicinājumu veidot jaunu draudzi. Kopā

Apmācība “Dieva stāsts”

ar vēl dažiem domubiedriem sākām nākt kopā ar mērķi stāstīt saviem nekristīgajiem draugiem par Jēzu.

Pikniks pagalma kaimiņiem

Sākumā tas bija haotiski, īsti nezinājām kā to darīt, bet Dievs visu kontrolēja un daži mūsu draugi atdeva savas dzīves Jēzum. Bija skaidri redzams, ka Dieva Gars darbojās, un šis ir virziens, kurā Dievs vēlas, lai ejam.

Šobrīd mūsu draudzei “Mājvieta” ir trīs identitātes - **ģimene, misionāri, kalpi**. Mēs dzīvojam kā Dieva ģimene, kurā viens par otru rūpējas, sanāk kopā, lai slavētu un mācītos par Dievu, kā arī dzīvotu parastu ikdienas dzīvi: ēstu, ietu iepirkties vai vienkārši uzspēlētu kopā spēles. Liels uzsvars

tiek likts uz ģimenes pieaugšanu, tāpēc izdzīvojam misionāra identitāti. **Mēs ticam, ka esam misionāri tur, kur Dievs mūs ir ielicis – darbavietā, skolā, starp kaimiņiem.** Mūsu uzdevums ir pavēstīt Labo Vēsti ikvienam. Tāpēc veidojam attiecības arvien ar jauniem cilvēkiem, ļaujot ielūkoties savā ikdienā, tādējādi parādot, ka arī mēs neesam perfekti un arī mums Jēzus ir tikpat nepieciešams. Lai mūsu vārdi saskanētu ar darbiem, mēs daudzas lietas darām praktiski, tādējādi demonstrējot kalpa attieksmi. Kā draudze esam atbalstījuši un palīdzējuši daudziem cilvēkiem, kas nonākuši grūtībās.

Varbūt kādam rodas atrunas: “Tas nav domāts man. Es jau tā esmu pārāk aizņemts. Latvijā tas nedarbosies. Vai tad esmu kvalificēts, lai kaut ko tādu darītu?” u.c. Patiesībā tas ir daudz vienkāršāk nekā izklausās. Diemžēl mēs kristieši esam pieraduši domāt par draudzi kā par pasākumu, uz kuru jāiet. Bet Bībele mūs aicina uz Evaņģēlija izdzīvošanu savā ikdienā.

**..mēs kristieši esam
pieraduši domāt par
draudzi kā par pasākumu,
uz kuru jāiet.**

Apustuļu Darbu otrajā nodaļā skaidri lasāms, ka jaunā draudze katru dienu sanāca kopā, lai mācītos, ēstu un lūgtu. Nevienai no šīm lietām nebūtu jābūt kaut kam ārpus ierastā dzīves

ritma. Salīdzinājumam iedomājieties, ka jūs gaidītu bērna piedzimšanu savā ģimenē. Nevienš neplāno bērnu kā aktivitāti, kas aizņems neilgu laiku konkrētā nedēļas dienā. Viņš vienkārši ir daļa no jūsu ikdienas dzīves. Tāpat ir ar draudzi – ikvienu ikdienišķa lieta var kļūt par veidu jeb līdzekli, kurā ieaicināt savu brāli vai māsu un arī nekristiešus.

Tam visam ir sava cena. Kristus mūs aicina uz dzīvi, kas prasa upurus. Šāda veida dzīve ir ļoti atklāta un redzama citiem. Cilvēki ieraudzīs to, kāds esi ikdienā, redzēs tavas nepilnības un trūkumus. Viņi redzēs, cik patiesībā esi egoistisks. Ikviens no mums var būt jauks divas stundas nedēļā svētdienā, bet kāds tu esi katru dienu? Būt ikdienā ar māsām un brāļiem palīdzēs tev pieaugt Kristus līdzībā. Ja ļausi citiem runāt patiesību un atgādināt Evaņģēlija Vēsti sev, tad ar laiku redzēsi pārmaiņas sevī.

Šī raksta mērķis nav aicināt veidot tikai mazas draudzes. Man ir prieks par ikvienu draudzi, kas ir vērsta uz Kristu un kurai rūp pazuduši cilvēki. Tam pat nav īsti nozīmes, cik liela vai maza tā ir, svarīgākais ir, vai tās locekļi veido mācekļus, kas vēlāk veido citus par mācekļiem. Mazākā cilvēku grupā ir vieglāk vienam otru iepazīt un pamanīt, kad otram neiet viegli. Varbūt tavs aicinājums ir veidot kopienu draudzē? Lūdz Dievu un centies saprast, ko Viņš vēlas, jo tikai tam ir nozīme.

Vairāk info par kopienu “Mājbvieta”
Semināra draudzē Rīgā,
Lāčplēša ielā 37 pie Tomasa Šulca
e-pasts: seminaradraudze.lv

*P.S. Sirsnīgi sveicam Tomasu un
Jolantu ar dēliņa Eliota
piedzimšanu 5. februārī!
Redkolēģija*

Sviestmaižu dališana bezpajumtniekiem

JAUNAS DRAUDZES VEIDOŠANA ROJĀ

SANITA GRAUDIŅA

2011. gadā Pitraga baptistu draudze sāka veidot jaunu draudzi Nevejā, Dundagas novadā. Pēc tam 2013. gadā uzsākām draudzes veidošanu Pastendē, Talsu novadā, bet 2015. gadā tika uzsākts darbs pie draudzes izveides Rojā.

Pastendes kopiena

No Pastendes uz Roju pārcēlāmiem divas ģimenes. Pirmais uzdevums bija iepazīt pilsētu un cilvēkus, kuri te dzīvo, jo šī vieta mums bija sveša. Lai to īstenotu, apmeklējām pilsētas svētkus, koncertus, izrādes, sporta spēles, bibliotēku, interesējāmies par pilsētu, pavadot laiku kopā ar tās iedzīvotājiem. Šādā veidā mēs iepazīnāmies ar divām ģimenēm, ar kurām pavadām vairāk laika kopā, svinot svētkus, kopā vakariņojot, pieskaatot viens otra bērnus. Papildus rudenī uzsākām Bībeles studiju ar materiālu „Dieva stāsts”.

Ziemassvētku laikā pārdomājām to, ka mums Kristus ir dāvāts kā nepelnīta dāvana, tādēļ vēlējāmies dalīties ar šo stāstu ar maznodrošinātajām ģimenēm Rojā. Ar zviedru draudzes atbalstu iegādājāmies pārtiku 18 ģimenēm. Šis projekts aiznesa mīlestību ne tikai Ro-

jas ģimenēm, bet atgādināja arī mums pašiem, ka Dievs par mums rūpējas katru dienu.

Mēs cenšamies vairāk iepazīt savus kaimiņus. Mūsu kāpņu telpā dzīvo vairāki vecāki ļaudis, ar kuriem sanāk ikdienā pakavēties kopā un parunāt. **Svētku laikā dāvājām prieku viņiem, uz durvju klinķa pakarinot iesaiņotu svecīti ar kartīti.** Kāpņu telpas logus izrotājām ar baltām sniega pārslīnām, eglītēm un eņģelišiem. Ziemassvētku dienā aiznesām līdzīgas mazas dāvanīņas vietējo veikalu pārdevējām kā pateicību, ka viņas strādā dēļ mums. Mēs ticam, ka, lai iepriecinātu cilvēkus sev apkārt, nevajag dārgas dāvanas, bet gan atvērtu sirdi, lai citus spētu ieraudzīt.

Mūsu lūgšana ir, ka šajā gadā mēs varētu kristīt pirmo Rojas draudzes locekli!

PILSĒTA

AGNESE PALLO

“Kristieši ir kā puķes dārzā, uz katras no kurām ir debesu rāsas pilieni. Kad vējš šīs puķes sapurina tās ļauj saviem rāsas pilieniem nokrist uz citu puķu saknēm. Tādā veidā viņas tiek pabarotas un pabaro viena otru.”
(Dž. Bunjans)

Kristieši ir kā puķes dārzā...

2015. gada 10. oktobrī mācītājs Uģis Pallo aicināja mūs kopā uz pirmo dievkalpojumu draudzē “Pilsēta”. Tā ir draudze ikvienam, kurš meklē atbildes uz nozīmīgiem

dzīves jautājumiem, kā arī vieta kur piedzīvot žēlastību, mieru un prieku Jēzū Kristū.

Jaundibībā draudzes mērķis ir pielūgt un slavēt Dievu, pieaugt Kristus līdzībā, liecināt par Dievu, būt sadraudzībā ar citiem ticīgajiem un mīlestībā kalpot līdzilvēkiem tuvākajā apkārtnē. Esam vēl jauni, bet aicinām jūs pievienoties, ja vēl neesat atraduši savu draudzi.

Dievkalpojumi, pielūgsmes un sadraudzība katru svētdienu pl. 12:00 Rīgā, E. Birnieka - Upīša ielā 12.

Sīkāka informācija mājas lapā
www.pilseeta.webs.com

Pirmais dievkalpojums

“SIEVIETES STĀSTS”

VĪLANDES DRAUDZĒ

TERĒZE RUNCE

Undīne Vegnere un Dace Šūpule

Stiprā lietū, siltā rudens vakarā vai dzelošā salā pa gurkstošu sniedziņu – jau mērojot ceļu uz Vīlandes baznīcu, pārņem patīkamas priekšnojautas par gaidāmo vakaru un drīzu nokļūšanu siltās telpās. Tā arī notiek – Vīlandes gaišā, mājīgā kafējnīca mīlīgi aicina kā vienmēr. Tāpat meitenes, Undīne un Dace, smaidot un apskaujot mīļi sagaida. Jau skan mierīga mūzika, dzirdamas priecīgas balsis, smaržo sveces un tikko ceptas maizītes. Pirms vakara atklāšanas vēl jāiekārto telpa, jāsatagavo kādi gardumi, tāpēc

dažas atnākušas agrāk un palīdz pie noformēšanas. Tiek uzklāti galdi, vārīta tēja un izdalītas lapiņas ar dziesmu vārdiem. Darbdienu vakaros šī ir vieta, kur atpūties, mierīgā noskaņā parunāties, smaidīt un just īpašu, viesmīlības un mīlestības (sievišķības) pilnu atmosfēru. Drīz vien, cita pēc citas, viņas ierodas – sievietes, meitenes, dāmas! Starp tām gan mammas un meitas, gan kāda jau vecmāmiņa, gan kolēģes, draudzenes, sen nesatiktas paziņas vai līdz šim neredzētas sejas. Liela daļa pastāvīgās apmeklētājas no Vīlandes draudzes vai citurienes, tomēr diezgan droši, ka gandrīz ikreiz kāda šeit ir pirmoreiz. Katrs no šiem vakariem tiek iepriekš izziņots gan draudzē, jauniešu vakaros „Metro”, gan portālā „Facebook”, tomēr grūti paredzēt, cik tieši sieviešu ieradīsies. Jābūt gatavai gan uz nelielu grupiņu, gan pārpildītu telpu...

Bet par ko stāsts? Kāpēc šādi vakari? Ideja par īpašu tikšanās laiku sievietēm radusies Dacei Šūpulei un Undīnei Vegnerei no Vīlandes draudzes. Vakari, kuros satikt un iepazīt sievietes un meitenes – māsas Kristū. Vakari, kuros klausīties

stāstus par Bībeles sievietēm, viņu pārbaudījumiem un Dieva reālo klātbūtni, vadot pa žēlastības ceļu. Pirmā sieviete Ieva tika pievilta, krita grēkā un pazaudēja visu, bet ne Dieva žēlastību. Marijas Magdalēnas stāsts: sieviete, kuru Jēzus atbrīvoja no ļaunajiem gariem un kura pēc tam uzticīgi sekoja Jēzum Viņa gaitās, līdz pat kapam, un pirmā ieraudzīja augšāmcelušos Jēzu. Stāsts par neiederīgo kānaāniešu sievieti, kura uzdrikslējās lūgt Jēzum palīdzību un to saņēma, jo no sirds ticēja uzklašītai lūgšanai un Jēzus dāvātajai apžēlošanai. Tāpat stāsts par laulības pārkāpēju, kura apzinājās savu grēku

Meklējam saistību ar mūsu pašu dzīvēm, atzīstot savu nevarēšanu un Dieva visspēcību.

un pat īsti negaidīja apžēlošanu, tomēr Kristus attaisnošana bija pārākā par to, un viņa nepelnīti saņēma piedošanu.

Šajos stāstos, ejot cauri iepriekš sagatavotiem materiāliem un

jautājumiem, mēģinām saskatīt sevi. Meklējam saistību ar mūsu pašu dzīvēm, atzīstot savu nevarēšanu un Dieva visspēcību. Ļoti īpašas bija tikšanās un intervijas ar Guntu Rožkalni un Kristīni Zonni, kuras liecināja par savu dzīvi, daudzkārt parādīto un nepelnīto žēlastību, vairākkārt ejot cauri tumšai *nāves ielejai*. Tikai stiprā ticībā ir atrasts spēks piedot, turpināt ceļu, līdz sasniegtas *zāļainās ganības*, kā teikts 23. Psalmā. Stāsti un notikumi – atkarības, bailes no atraidījuma, sāpes un ievainojumi – tie eksistēja kā pirms divtūkstoš un vairāk gadiem, tā arī šodien. Bet gluži tāpat – arī atbrīvošana, piedošana, Kristus augšāmcelšanās manā dzīvē, dziedināšana un galvenokārt žēlastība. Caur visām šīm patiesībām veidojam un rakstām Savu stāstu. To, kas apliecinās Dieva spēku ikvienas sievietes dzīvē un Viņa neizsīkstošo žēlastību un mīlestību!

Vakara gaitā ir laiks arī kopīgām dziesmām, slavējot Dievu un pateicoties par Viņa varenību. Kādu brīdi notiek sarunas pie galdiņiem nelielās grupiņās, pārrunājot dzirdēto un lasīto, atklājot savas pārdomas un uzklausot pārējo sieviešu dzīvesstāstus un atziņas. Bieži šīs sarunas nemanāmi „pārslid” no konkrētā vakara temata uz notikumiem darbā, skolā, atgadījumiem ģimenē – kā jau tas mēdz notikt runātīgu sieviešu pulciņos. Taču arī šāda izrunāšanās un sirds izklatīšana reizēm ir vajadzīga, esot sadraudzībā, atbalstot un iedrošinot citai citu.

Vakars noslēdzas ar kopīgām lūgšanām vienai par otru, par līdzdalītajām problēmām un

cerētajiem risinājumiem, un pateicību Dievam par Viņa vadību. Arī dodoties uz mājām, sarunas un iedrošinājumi vēl neapsīkst... Katrreiz ir sajūta, ka iegūts kas vērtīgs, uzklauskāts svai-gas atziņas, stiprināta draudzība un iepazītas sievietes.

Arī tu esi mīļi gaidīta šajos vakaros
Vilandes ielā 9!

Sieviešu vakari „Sievietes stāsts”
2 x mēnesī ceturtdienās pl.19:00

„Metro” meiteņu vakari
1x mēnesī pirmdienās pl.19:00

Tuvākie datumi:

3., 17., 21. marts,
7., 18., 21. aprīlis,
12., 16., 26. maijs.

Sieviešu vakari Vilandes draudzē – sirsnīgas tikšanās, stāsti par Bībeles sievietēm un – “Mans stāsts”

PIEDOŠANA

DACE ŠŪPULE
Vilandes draudze

PIEDOT UN ATLAIST

Cilvēkam piedošana nerodas dabiski. Piedošana ir Dieva iniciatīva. Kopš pasaulē ienāca grēks, Dievs Savu mīlestību investē piedošanā. Viņš dara visu, lai atjaunotu attiecības (cilvēkam ar Dievu un cilvēkam ar citiem cilvēkiem), kuras turpina ievainot grēks. Viņš atbrīvo no saistībām, kuras grēks uzliek. Dievs parāda žēlastību, neklusējot, nenovēršoties un nepazemojot, bet dodot iespēju nākt pie Viņa, runāt ar Viņu un nožēlot gan ikdienas pāri darījumus, gan aplami dzīvoto dzīvi.

Ko nozīmē piedot? Atbrīvot kādu no saistībām, atlaist parādu, parādīt žēlastību, noslēdzot aizvainojuma un sāpju apli, un izvēlēties no jauna

**Katra reize, kad cilvēks
izvēlas piedot un
atlaist, ir Dieva rakstura
atspoguļošana.**

uzticēties un no jauna meklēt tuvību. Piedošana parāda Dieva raksturu, un katra reize, kad cilvēks izvēlas piedot un atlaist, ir Dieva rakstura atspoguļošana.

Piedošana ir atteikšanās no iespējas

ļaut ļaunajam valdīt pār savu sirdi, kurai Dievs ir uzticējies mīlestību, tajā pašai gūt spēku un parādīt attiecībās ar citiem.

KĀ PIEDOD DIEVS?

Viņš piedod kā tēvs, kas gaida mājās savu pazudušo dēlu (Lūk.15:11-32) – dēlu, kurš atteicās no viņa mīlestības, mājām un kopā būšanas, izvēloties neatkarību, savu mantas daļu un neasociēšanos ar savu ģimeni. Kā Tēvs, kuram joprojām esam Viņa meitas, pat ja atsakāmies no Viņa kā Tēva. Ne tikai tad, kad dzīvojam Viņa mājās – Viņu godājot, mīlot un Viņam paklausot, bet arī tajās dienās, kad izvēlamies iet ceļu, kas apiet Viņa labo nodomu mūsu dzīvošanai. Bet Tēva mīlestība nemainās, tā ir tik pilnīga un liela, ka Viņš – Visvarenais Dievs mums piedod atkal un atkal, piedod pilnīgi, vairs nepamēģinot nodarīto.

PIEDOT CITIEM

Cilvēks tika radīts Ēdenes dārzam – vietai, kurā nav ne dusmu, ne skaudības, ne cita ļaunuma. Cilvēks tika radīts mīlestībai, tāpēc šajā nepilnīgajā pasaulē tiekam tik ļoti sāpināti. Visvairāk ievaino vārdi un atteiksmes. Un visdziļākās rētas atstāj tieši bērnības un jaunības

pāridarījumi no tuvākajiem. Šīs rētas atstāj sekas mūsu raksturā, ietekmē pašvērtību un veicina atkarības.

Mēs pašas cenšamies dziedēt citu radītās brūces – cenšamies aizmirst un nedomāt par notikušo un to, ka joprojām sāp, cenšamies attaisnot otra rīcību pret sevi,

noslēdzamies un nevienam neuzticamies, lai izslēgtu jebkādu risku tapt atkal sāpinātām.

Reizēm sātana meli ir bijuši tie, kas tevi turējuši aizvainojuma cietumā, jo tu nevari piedot cilvēka pārāk ļaunās būtības un nožēlas neesamības dēļ.

Tev vajadzīgs vēl vairāk laika! Tev vajag izvērtēt savas piedošanas vērtību

– katram to nevar dot! Nepakļaujies meliem, izvēlies piedot un lūdz:

“Šie cilvēki un šīs situācijas mani ir sāpinājušas. Es izvēlos to piedot. Jēzu, paņem prom manas sāpes un aizvainojumus! Jēzu, dari mani brīvu!”

Jāzepa dzīvesstāsts (1.Mozus 37:1-50:25) ir spilgts piedošanas piemērs.

PIEDOT SEV

Nereti domājat par mūsu attiecībām ar citiem, aizmirstam par sevi – par piedošanu, kas jāsaņem pašām.

Mūs nelaiž tālāk mūsu kļūdas, neuzdrikstēšanās ko sasniegt, izturēšanās, kas nenes godu Dievam un nenāk par labu cilvēkiem, joprojām atgādinot „Kā tu tā varēji?”

„tu neesi pietiekami laba”, „tu jau pagātnē esi aprakusi savu nākotni”... Neviens cits cilvēks mūsu vietā nevar izcīnīt brīvību no nepiedošanas važām, jo tikai pašas sev varam piedot vārdus, ko neesam pateikušas kādam (un ir jau bijis par vēlu to labot). Un

tikai tas, vai sev piedosim, ļaus īstenot to, ko Dievs mums dos kā aicinājumu, uzdevumu. Par piedošanu sev atgādina divu Jēzus mācekļu Sīmaņa Pētera un Jūdas Iskariota dzīves stāsti.

Pēteris ir

viens no Kristus

tuvākajiem mācekļiem, kaut viņa personība ir pretrunīga un rīcība – bieži vien neapdomīga. Viņš pats sev nevarēja pieļaut iespēju, ka varētu aizliegt Kristu, nepaklausīt un aizgriezties, viņš nevarēja pieļaut iespēju nesekot. Viņš pastāvēs līdz galam! Bet Pēteris aizliedz Kristu, un ne tikai vienu reizi. Kas notiek? Pēc tam Pēteris saprot – viņš ir nespēcīgs, nožēlojams, neuzticams. Vai nodevība pret savu Kungu vispār ir piedodama? Vai viņš jebkad sev spēs piedot... Noticēt Kristus piedošanai tik, Pēteraprāt, nepiedodamā grēkā, ir svarīgākais lēmums Pētera dzīvē. Viņš spēj piedot sev, tādējādi iegūstot brīvību un jēgu dzīvei, tāpēc viņa turpmākā darbība nes augļus.

Jūda Iskariots ir viens no divpadsmit. Arī viņš kopā ar citiem mācekļiem piedzīvojis gan zīmes un brīnumus, gan atbildētas lūgšanas. Kur sākas nodevēja Jūdas stāsts? Brīdī, kad viņš izvēlas sekot mantas kārajai sirdij. Jūda pieņem lēmumu nodot Kungu. Pēc nodevības skūpstā Jūda saprot nodarījumu! Viņš atnes atpakaļ par nodošanu saņemto naudu. Un Jūda ķeras pie cilpas, nevis Kristus! Kas Jūdas stāstā ir citādāk nekā Pētera? Tā ir dzīve pēc „Es nodevu Kungu!” Pēteris spēja SEV piedot, saprotot: „Kristus man ir piedēvis.” Jūda netic piedošanai, netic tam visam, ko trīs gadus ir dzirdējis Jēzus sludināšanā un redzējis Viņa kalpošanā. Netic!!! Netic tam, ka visi grēki var tapt piedoti. Un Jūda pats sev spriež vienīgo tiesu par grēku – atņemt dzīvību pakaroties.

“PIEDOT” DIEVAM

Neziņa, dusmas, aizvainojums, vientulība, atraidījums – sāpes, kuras izjūtam pret Dievu. Kāpēc Viņš atļauj, ka sāp tik ilgi? Kāpēc nenāk tūlītējs atvieglojums un spēja piedot tiem, kas mani sāpinājuši? Kāpēc Viņš pieļāva to, ka man jāpiedzīvo tik sāpīgi zaudējumi (cilvēku, attiecību, statusa, amatu, mantas)? Kāpēc Viņš pieļauj, ka pārāk pieķeros cilvēkiem, kuriem neklūstu par draugu? Kāpēc citi saņem tik daudz, bet es joprojām neesmu saņēmusi daudz no tā, ko, manuprāt, esmu pelnījusi? Kā ar tiem jautājumiem, kurus esmu jautājusī

Dievam vai varbūt neuzdrošinos pajautāt, bet tomēr tie ir manā prātā? Ne tie vispārīgie, bet tie, kas sauc vārdā cilvēkus un situācijas. Un kā ar neatbildētajām lūgšanām? Kas ir tie

Tas, ka Viņam uzticēji savu dzīvi, joprojām ir labākā izvēle.

„sāpju jautājumi” tavā dzīvesstāstā, kur tu turpini jautāt? Un kuri no tiem joprojām reāli sāp? Uzdrīksties atzīt un Dievam teikt: „Man sāp!”. Un atļauj sev apzināties to, ka Dieva prāts nav mūsējais, bet paļaujies uz to, ka Viņš ir labs! Atgriezies pie pirmās mīlestības, pilnīgas uzticēšanās un atgādini sev, ka tas, ka Viņam uzticēji savu dzīvi, joprojām ir labākā izvēle, ka Visvarenais savu mīlestību parāda kā Dievs, nevis kā cilvēks. Un Viņš dara tavai dvēselei tikai labu – tā ir žēlastība. Bībelē lasām par **Ījabu** – vīru, kurš stipri paļāvās uz Dievu, spēja neapvainoties uz Viņu savās bēdās, fiziskajās ciešanās un tajā, ko viņš nesaprot (Sātana ļaunos nodomus un Dievu, kas atļauj nākt pārbaudījumiem). Tas ir stāsts par apbrīnojamu uzticību Dievam. Ījabs dziļi personiski Viņu piedzīvo tieši ciešanu laikā (Ījaba 42:2-5), kad no ZINĀT par Dievu, viņš nonāk pie tā, ko nozīmē IEPAZĪT Dievu. Tā kā iepazīstam Dievu tad, kad sāp, pat ja šķietami nepiedzīvojam Viņa klātbūtni un rūpes, drīzāk Viņu apsūdzam tajā,

ka mums sāp, tā Viņš neie pazīsim nevienā citā dzīves periodā. Tieši sāpēs Dievs ir tik tuvu! Ja tavā dzīvē ir situācijas, kurās esi bezspēcīga, un ciešanas, ko tu nesaproti, lūdz Dievu, lai Viņš dod spēku iet cauri neziņai, sāpēm, tuksnesim. Jo Visvarēnais Dievs tevi nav pametis. Viņš, mūžīgi esošais „Es Esmu, kas Es Esmu” (2.Mozus 3:14) ir ar tevi sāpēs un ciešanās! Viņš ir tur, kur neviens cilvēks nespēj palīdzēt! Viņš ir tur, kur neviens cilvēks negribētu iet tev līdz!

NOSLĒGUMĀ

Dievs, dienu no dienas piedodot mums, rāda piemēru, kā piedot citiem. Ne tikai neatgādināt mums nodarīto un nepieņemt ar ļaunu tos, kuri mūs sāpinājuši, bet atlaist pavisam – tāda ir dzīve piedošanā. Atlaist dusmas un rūgtumu pret cilvēkiem, kas sāpinājuši. Atlaist sāpes (pie kurām pat esam pieradušas, jo

tās mums dod iemeslu sevi žēlot, bet diemžēl neļauj virzīties uz priekšu), kas paralizē mīlestību. Un brīžos, kad pašas nespējam piedot un atlaist, jo ļoti sāp, lai mūsu cerība ir uzticēties, ka Dievs ar vienu Sava Gara pieskārienu var pilnībā dziedināt, paņemt projām dusmas, rūgtumu, sāpes un iedot mīlestību un mieru. *MM*

Bībeles studiju materiāls „Piedot un atlaist” u.c. materiāli atrodami un lejupielādējami mājas lapā www.sievietesstasts.lv/resursi/studiju-materiāli/
Raksta pilnā versija lasāma mājas lapā www.sievietesstasts.lv/raksti

KAS MANI DARĪS LAIMĪGU?

Fragmenti no Annas Merlo grāmatas „Es tevi mīlēšu tik un tā”.

Mēs jau izsenis kalpojam ļoti prasīgiem elkiem. Mēs īsti nepazīstam savu Dievu, tāpēc mums piemīt nosliece to, kas vajadzīgs, meklēt citur, nevis Viņā. Savu identitāti, vietu, drošību, pārliecību par to, ka esam mīlēti un saprasti, mēs dodamies meklēt pie “viltus dieviem”.

Ļoti prasīgs un postošs elks **esam mēs paši**. Mēs nemitīgi uzstādām mērķus, kas jāsasniedz, pakļaudamies dzelzainam likumam visās jomās tiekties pēc pilnības. Mēs gribam būt labas saimnieces, labas virējas, labi dzīvesbiedri, labi kristieši, labi darbinieki, labi savas dzīves pārvaldnieki. Tas viss nav slikti, taču tieši šeit slēpjas lamatas. Mēs tikuma aizsegā padarām sevi par vienīgo, isto atskaites punktu, balstoties paši uz savām spējām gūt dzīvē panākumus. Kas vēl liecina, ka paši sevi uzskatām par dievu? Vai neesam pastāvīgi vīlušies sevī, nokaunējušies, vai nedzīvojam mazvērtības un vainas apziņā? Vai nereti pilnībā nezaudējam drosmi un nedusmojamies uz sevi? Tādā veidā varam būt ievērojamā atkarībā gan no citu skatiena, gan no mūsu pašu viedokļa par sevi.

Viens no mūsu elkiem var būt arī **laulība**. Uz šī elka altāra, izmisīgi

meklējot līdzgaitnieku par katru cenu, mēs varam upurēt savu godu, tikumu, reizēm – nevainīgas radībiņas, ja izdarām abortu. Tiecoties pēc precētas sievas identitātes, mēs iegūstam vienīgi atstātas, pamestas sievietes tēlu un mūsu stāvokļa pasliktināšanos. Dievs mums ir paredzējis laimi Viņā, taču mēs ceram un gaidām laimi no dzīves apstākļu pārmaiņas.

Dievs mums ir paredzējis laimi Viņā, taču mēs ceram un gaidām laimi no dzīves apstākļu pārmaiņas.

„Kad biju jauna, es idealizēju laulību visaugstākajā mērā. Nespējot tikt galā ar savu vientulību, ļāvos pārliecībai – kad būšu satikusi sava mūža vīrieti, es beidzot iepazīšu īstas mīlestības saldmi. Patiesībā es pārdroši uzskatīju, ka laulībai pašai par sevi piemīt spēja mani pilnībā pārveidot, un itin kā ar burvestības palīdzību padarīt mani maigu, laipnu, skaistu, mīlošu un laimīgu,” stāsta kāda vīlusies sieviete.

Nereti mēs nonākam līdz laulībai, kad mums vēl pilnībā pietrūkst emocionālā brieduma. Mūsu vecāku laulība, iespējams, bija absolūti disfunkcionāla.

Tā mēdz notikt, piemēram, ja māte komandē, bet tēvs klusē, ja vispār ir. Un neko nelīdz, ka esam ārkārtīgi cietuši vecāku izturēšanās dēļ – mums tikpat kā nav iespējams šo attiecību shēmu neatkārtot, īpaši, ja trūkst cita, veselīga modeļa, lai iekšēji sevi veidotu.

Kad, būdami vēl neprecējušies, izmisīgi gaidām to, kurš ienāks mūsu dzīvē, varam gūt neveiksmīgu pieredzi. Dzimumsakari bez patiesas mīlestības tikai pastiprina mūsu emocionālo neapmierinātību un iluzorās cerības uz „apburošo princi”. Bet, kad apprecamies, reizēm mūsu smago neirožu dēļ, kas izpaužas kā nopietnas grūtības attiecību jomā, laulība kļūst par pārbaudījumu, ciešanu un vilšanās cēloni. Mēs varam viens otru patiesi mīlēt, bet abi esam tā ievainoti un esam arī tik atšķirīgi un nepieredzējuši, ka sākam nevis viens otram palīdzēt, bet tiecamies ievainot otru vēl vairāk. Neprecētie cieš un cer uz laulību, lai beidzot kļūtu laimīgi, bet daudzi no precēto vidus cieš tāpēc, ka laulība pagaidām vēl neatbilst viņu cerībām. Šāds skatījums uz laulību mūs piespiež dzīvot ilūzijā, ka pastāv kāda persona vai situācija, kas beidzot sniegs mums ilgoto laimi. Bet neviens nespēj otru darīt laimīgu, lai kas tas arī būtu! Tas ir atkarīgs nevis no otra cilvēka, bet pirmām kārtām no mums pašiem. Sievietes tik bieži alkst tikt atzītas un mīlētas! Tik bieži viņas turpina lolot cerību, it kā kādam citam, nevis viņām pašām, piederētu viņu pašcieņas, laimes un veiksmes atslēga.

Nereti tieši no sava **dzīvesbiedra** prasām, lai viņš pildītu dieva lomu. Mēs prasām nevainojamu pilnību vai vismaz – lai viņš atbilstu tam, ko no viņa sagaidām. Jau ļoti drīz viņš var no šī pjedestāla nokāpt, un tad mēs izjūtam visas negatīvās emocijas, ko izraisa vilšanās. Ja neuzmanīsimies- izjutīsim kārdinājumu lauzt starp mums un arī Dievu noslēgto derību. Ja mūsu elks ir bijis dzīvesbiedrs, tas iegremdē mūs vientulībā vairāk nekā jebkad.

Vietu, kas mūsu dvēselēs paredzēta Dievam, nevar aizpildīt nekas cits, neviens cits, neviens elks. Un tieši šajā ziņā Dievs var nākt palīgā, ja vien to vēlamies. Situācijas, kurās mēs atrodamies, Viņš gan tikai retu reizi maina, turpretim Viņš grib palīdzēt citā līmenī. Tikai tad, ja nākam pie Dieva kā pie vienīgā Avota, kas mūs patiesi piepilda, varam gūt prieku

Vietu, kas mūsu dvēselēs paredzēta Dievam, nevar aizpildīt nekas cits.

un apmierinājumu no visa pārējā, kas seko, vai arī – neseiko. Vienīgi Patiesā Dieva pielūgsmē mums ļauj būt mums pašiem, atbilst tam, ko Viņš mūsu labā gribējis. Tātad Viņā mēs atrodam savu patieso identitāti, savu drošību, savu īsto vērtību, savu nepieciešamību pēc mīlestības, savu mieru, vārdu sakot – laimi. *MM*

ATRAISĪSIM BĒRNA VALODIŅU

TABITA RUNCE

3 bērnu mamma,
pirmsskolas pedagogs

Kā attīstās maza bērna valodiņa? Kā rodas doma, kā tā iziet caur acīm, ausīm, rokām, pirkstiem, visu ķermeni – līdz top par vārdu? Mēģināsim visi kopā palīdzēt bērnam iesākt īpašo saziņas prasmi - runāšanu.

Kad Dievs radīja pasauli, Viņš pielietoja divus svarīgus atribūtus – runu un savu roku darbību. Viņš sacīja ar vārdiem: „Lai top!” un viss radās. Viņš sacīja: „Darīsim cilvēku,” un izveidoja cilvēku no zemes ar savām rokām. Neiedziļinoties teoloģijā, varam tomēr teikt, ka vārds un darbošanās - jau sākot no radīšanas - vienmēr iet, kā sacīt – roku rokā. Arī bērnam, lai apgūtu skaņas, vārdus, teikumus, līdz izveidojas valoda – svarīgi to savienot ar darbošanos. Ar pirkstiem, rokām, kājām, ieskaitot visas maņas, redzi, dzirdi, tausti, smaržu.

Bērna valoda sāk attīstīties jau ar viņa gaidīšanu. Ir svarīgi, ka mamma un tētis runā ar bērniņu jau tad, pie tam – sakarīgi. Stāstīsim visu, kas notiek. „Tagad mēs kāpjām pa trepēm, tagad braucam tramvajā, re kā šūpojamies, re kā riteņi kladz.” Ja iespējams, varam ar balsi atdarināt pat ritmu un skaņu. Kad jūtamies labi, esam garšīgi paēdušas – pastāstīsim to bērniņam: „Ļoti garšīgi puķkāposti!” Vai arī: „Esmu ļoti piekususi, iesim atpūsties!” Stāstīsim, ka ejam uz

draudzi, ka tur ir jauki cilvēki, ka dziedam un slavējam mūsu Kungu. Dziedāsim mājās - viegli, klusīnām, savā nodabā. Un galu galā – noglaudot punci ar roku, stāstīsim bērniņam, ka mēs viņu mīlam, gaidām un drīz ieraudzīsim! Tikai ievērojiet – neglaudiet citas sievietes - grūtnieces vēderu, ja jūs neesat tētis vai pati grūtniece!

Kad mazulis ieradies, turpinās viss iepriekš minētais – ir ļoti svarīgi visu laiku stāstīt bērnam, ko mēs tagad darām. Vēl labāk – to izdziedāt. Runāšana dziedot – tā būtu vesela tēma. Nav jābūt mūzikai vai dziedātājam, lai to darītu. To var katrs. Lietojam savas balss dziedošo reģistru, kaut vai divus toņus, un pašsacerētus vārdus – stāstījumu. Nevajag atskaņas, bet ja sanāk – labi. Var lietot kādu pazīstamu melodiju, kuru varam viegli izdziedāt, tai pieliekot klāt uz ātro prātā ienākušos vārdus. Tā varam viegli nomierināt bērnu, dziedot, piemēram uz „Aijā žū-žū” melodijas savu tekstu: „Mūsu mīlo Pēterīti, aijā, žū-žū-žū, liksim galvā

cepurīti, žū-ūžū...” vai citādi. Svarīgi daudz runāt tādēļ, lai pirmajos mēnešos palīdzētu bērnam atdalīt atsevišķus vārdus. Klausoties mūsu sacīto, bērns sākumā neatšķir, kur beidzas viens vārds un sākas otrs, jo runas plūdumā viss saiet kopā: „Tagadmēsiesimlaukā”. Tikai ar laiku, dzirdot tos pašus vārdus citās kombinācijās, veidojas saprašana par atsevišķajiem vārdiem: „Laukā iesim kopā ar tēti. Tētis tevi nes rokās. Laukā ir spoža saule...”

Vērojiet, kur virzās bērna skatiens – par to arī stāstiet, nosauciet to lietu vārdā. Vēlāk varat pievienot aprakstošus vārdus, darbības un īpašības vārdus: „Velkam kājās zilās bikses, liekam galvā balto cepuri.” Kad bērns sāk teikt pirmos vārdus, nekādā ziņā nedrīkst smieties, bērnu izmēdīt, pat ne labdabīgi atkārtojot viņa nepareizi izrunāto. Ja bērns kļūdās, jūs vienkārši pasakiet to pareizi, it kā atkārtojot, ko viņš ir gribējis teikt: „Jā, krūzē ir ūdens, Anna grib padzerties ūdeni.”

Neaizraujieties ar radio vai TV skanēšanu fonā. Tas nebūt nenomierina bērnu.

Bērnam jāklausās arī visdažādākās citas skaņas. Dodiet iespēju viņam dzirdēt un izmēģināt, kā skan koks, trauki, metāls, grabuļi, soļi, čības, kurpes. Kā skan, ja uzsit, un kā skan,

ja slid. Parādiet, ka jums labāk patīk, ja zābaciņus liek klusi, nevis sit pret grīdu. Jūs kopā atklāsi, ka spalgas skaņas ir uztraucošas, bet maigas – patīkamas.

Neaizraujieties ar radio vai TV skanēšanu fonā. Tas nebūt nenomierina bērnu, kā dažreiz ir dzirdēts sakām, bet notrulina pret skaņu pasauli kā tādu. Bērns ātri iemācās „izslēgt” no savas uztveres to, kas viņam traucē, ieskaitot trokšņus un runas plūdus, piemēram, bērnudārzā, kur nepārtraukti un skaļi runā visi bērni – bērns izveido aizsargmehānismu, lai sevi pasargātu – un neklausās. Tad nav jābrīnās, ka tuvojoties skolas gaitām, bērns ir tā aizvēris savu uztveri, ka tiešām neklausās, ko viņam saka. Viņš vienkārši nav radinājies pieņemt dzirdes norādījumus. Tātad radio vai cita veida atskaņojumi – centieties, lai tie vienmēr būtu apzināti, nevis fonā. Ja skan jūsu iemīļota dziesma, vienmēr izsaki, savu prieku un padziediet līdzī! Un ja neskan tas, kas jums tīkams, vienkārši izslēdziet! Neļaujiet arī kādiem „neielūgtiem viesiem” dzīvojamā istabā visu laiku

rēgoties TV ekrānā un jaukties jūsu sarunās, kur nu vēl apsaukt savus mīļos – kuš, paga, es nedzirdu. Ja ir kas svarīgs, ko vēlaties noklausīties, to dariet retos izņēmuma gadījumos, jums nebūt nav jāklausa viss, kas vien ēterā tiek raidīts. Daudz svarīgāks jūsu dzīvē ir tuvais cilvēks blakus.

Runājot par rokām, droši vien katrs no mums zina, ka valoda bērnam attīstās caur pirkstiem un to kustībām. Sīkā roku un pirkstu muskulatūra darbina runas centru smadzenēs. Kustīniet, masējiet bērna rociņas, kājiņas, pēdiņas, plaukstiņas, skaitiet un lociet pirkstiņus. Dodiet bērnam rokās visdažādāko formu un faktūru priekšmetus, lai to, ko bērns redz ar acīm, viņš var aptaustīt, un tas viņa uztverē saiet kopā. Aprakstiet, kāds tas ir: ass, taisns, apaļš, spīgs, gluds, pūkains, karsts, auksts...

Neaizmirstiet vecās labās pirkstiņspēles! „Pele mala..”, „Vāru, vāru putriņu..”, “Te nagliņa, tur nagliņa..” u.c. Ar rociņām var labi nodarboties dievnamā, bērns sēdēs mierīgi, viņam patīks! Uzsiēniet kabatas lakatiņu uz bērna dūrītes, izveidojot vecmāmiņu, zaķīti vai kādu citu personāžu. Tā sāks veidoties lomu spēles, kurām attīstoties, vēlāk bērns mācīsies runāt dialogā, mainīt tembrus, skaļumu, izteiksmes.

Sagādājiet dažādas masas, ko bērns var kņabīt ar pirkstiem, viņāt, pie tam ar abām rokām reizē, nevis ar vienu roku uz galda. Varat paši pagatavot

nekaitīgu sāls miklu. (Sāls miklas recepti skatiet 25. lpp.) Arī veikalos pieejamas dažādas veidojamās masas, atbilstoši bērna vecumam. Parādiet, kā plaukstiņās var uzrīpināt bumbiņu, saspiest plācenīti, izrullēt desiņu, un no šīm pamatformām tālāk visu pārējo. Dodiet bērnam liela izmēra krītiņus un zīmuļus, noklājiet uz grīdas papīra loksnes vai tapetes un ļaujiet švikāt, tā bērns iekustinās plaukstas locītavu, tas noderēs, kad būs jāmacās rakstīt. Jūsu klātbūtnē ļaujiet bērnam satvert sīkus priekšmetus tā sauktajā pincetēs tvērienā – ar īkšķi un rādītājpirkstatas noderēs, kad vēlāk būs pareizi jātur rakstāmais rīks.

Un visbeidzot – sniedziet bērnam savu piemēru, kā vēlams skaisti runāt. Gan skaidri, gramatiski pareizi, pilnos teikumos, atbilstošā skaļumā, skatoties acīs, pasmaidot. Gan tīri tekstuāli – ko katrā gadījumā teikt. Lai nav tā, kā bieži nācies dzirdēt, ka atvadoties, ejot ārā no ārsta kabineta vai bērnudārza, pati neko nesacījusi, māmiņa (vai vecmāmiņa) baksta bērnam sānos: „Nu, kas jāsaka?” Bet kā bērniņš var zināt, KAS JĀSAKA? Tikai tad, ja jūsu paradums būs sacīt: „Paldies! Uz redzēšanos!” – tikai tad to pašu darīs arī jūsu bērns!

Lai Dievs jums palīdz un dod gudrību, ieliekot visu savu izdomu un rūpes – palīdzēt mūsu mazuļiem apgūt šo smalko saziņas mākslu – valodu! *MM*

“Sāls mīkla” veidošanai

300 g sāls, 300 g milti,
200 ml ūdens, 2 ēd.k. eļļas

Sāli izkausē ūdenī, pievieno eļļu un miltus, samīca gludu un viendabīgu mīklu. Miltus beriet ar izjūtu, lai mīkla neliptu pie pirkstiem.

Mīklu var iekrāsot ar dabīgajām krāsām - sulu no burkāna vai bietes (ja izspiestās sulas būs pietiekami daudz, ūdeni nemaz nevajadzēs. Var izmantot arī veikalā nopērkamās pārtikas krāsvielas.

Kad mīkla gatava, ķerties klāt mīcīšanai, figūru, dažādu nospiedumu veidošanai!

Ar šo mīklu varat darboties kopā ar bērniem līdzīgi kā ar plastilīnu – veidot figūriņas, izspiest formiņas. Atšķirībā no plastilīna šī mīkla sacietē, tāpēc izveidotās lietas neizjuks.

Var krāsot arī gatavos izstrādājumus. Ja vēlaties, lai izveidotās lietas skaisti spīdētu un sacietētu ātrāk, noklājiet tās ar nelielu daudzumu olas dzeltenuma un uz pāris minūtēm ielieciet cepeskrāsnī.

Priecīgu darbošanos!

foto no <http://www.mommypotamus.com>

foto no <http://www.mommypotamus.com>

PASMAIDI

Lauris iesitis Lienei, skolotāja jautā, vai Liene kaut ko izdarījusi. Uz ko Lauris atbild, ka neko, tikai runājušies... par karatē.

Kārlītis lūdz: “Mīļais Dievs, palidzi katram izdomāt ko viņš grib, jo tas ir tik grūti.”

Skolotāja jautā: “Kā māsai skolā?”
Kate atbild: “Daudz mācās, un kad atnāk mājās, tad gudrina mani.”

Rita Markusam sūta gaisa buču, šis izliekas neredzam un saka Danielam: ”Ja šitā dara, tad var iedarboties pa īsto.”

MEITENE ĢIMENĒ

MĀRA MARTINSONE

4 bērnu mamma,
pirmskolas pedagogs

Mūsu ģimenē katrs bērniņš bija ļoti gaidīts. Pirmā pieteicās meitenīte. Maziņa, lielām acīm, sprogainiem, melniem matiem. Omulīga, runīga, ar savām rakstura iezīmēm. Kā liels brīnums. Varēju ilgi vērot, kā viņa smaida, kā satver manu pirkstu un pēta to. Pasaulē bija nākusi meitene – nākamā sieviete.

Elīna un Laura

Nu mana meitene ir kļuvusi par pusaudzi, un nez kur pazudis zīdainim raksturīgais brīnums acīs, mati kļuvuši gaiši, rokas pašas jau veic visādus darbus, ik pa laikam atskan kāds jautājums. Raksturs mainās kā laika prognoze – te saulains, te

apmācies. No mazā brīnumiņa - ne vēsts, tā vietā mana meitene veidojas par pieaugušo. Viņa līdzinās pavasarim – ik brīdi veidojas kas jauns, zināšanas pieaug ar katru dienu, ķermenis kļūst arvien sievišķīgāks. Viņa ir kā pumpurs, kas veras vaļā. Bet, ja tā padomā – Dievs viņu ir pazinis jau pirms dzimšanas.

*“Tavas acis mani redzēja kā
bezmiesas iedīgli, un Tavā
grāmatā bija rakstītas visas ma-
nas dienas, jau noteiktas, kad to
vēl nebija it nevienas”*

(Psalmi 139:16).

Bērniņa dzimums ir noteikts jau apaugļošanās brīdī. Māmiņas vēderā bērniņš ir pilnīgi gatavs jau 11. nedēļā, nekas jauns vairs neveidosies, viņš augs tikai lielāks. Tātad sūtība – būt sievietei ir noteikta jau mātes miesās, un palīdzēt viņai par to attīstīties pirmajos dzīves gadiņos varam tikai mēs – vecāki. Jo bērnam līdz 3 gadu vecumam vecāki ir autoritāte, no tiem viņš mācās pilnīgi visu – runu, žestus, attieksmi pret pasauli, arī savu dzimumidentitāti. Pirmajos gados bērns vēl neapzinās savu dzimumu. Šajā laikā bērna dzimumidentitāti nosaka vecāki. Tiek pirkta atšķirīgas drēbes zēniem

un meitenēm. Arī rotaļlietas vecāki iegādājas tādas, kas raksturīgas katram dzimumam. Bērni mācās dzimuma lomas. Svarīgi, ka ģimenē ir abi vecāki, kuri palīdz dzimuma lomas apgūt. Bērni vēro, kā tētis izturas pret māmiņu, kā pret bērniem, kā uzvedās māmiņa. Un mazā sieviete mācās no mammas šo uzvedības modeli.

Bērniņš ir pilnīgi gatavs jau 11. grūtniecības nedēļā, nekas jauns vairs neveidosies, viņš augs tikai lielāks.

No 3 līdz 5 gadu vecumam bērni apgūst dzimuma lomu un tā nostiprinās. Šajā laikā, un līdz pat pusaudža gadiem, šo identitāti var arī sabojāt, tādēļ ir jābūt ļoti uzmanīgam. Absolūti lielākā daļa noviržu ir iegūtas neveiksmīgas pieredzes vai audzināšanas rezultātā, un tikai ļoti niecīga noviržu procentuālā daļa ir iedzimtas – to šajā laikmetā, kad dzimumu robežas tiek mākslīgi jauktas, ir svarīgi zināt.

Mazajām meitenēm nozīmīgas ir tieši attiecības ar tēti, jo viņa klātbūtnē viņas var justies kā mazas sievietes. Tētis ir tas, kurš viņas lutina, kurš izsaka komplimentus, samīļo. Mazā meitene dažreiz izjūt pat greisirdību pret māmiņu, jo arī viņai tētis izsaka komplimentus un samīļo. Bet māmiņai par to nevajadzētu satraukties, jo būs atkal brīdis, kad meita meklēs savas māmiņas atbalstu un padomu.

Viens no māmiņas uzdevumiem ir sagatavot meiteni pozitīvi pieņemt pārmaiņas, kas viņu sagaida. Savai meitiņai es stāstīju par to jau no kādiem 7 gadiņiem. Stāstīju vienkāršiem vārdiem, kas viņu sagaida un ka daudzas lietas būs pārējošas – gan pinnes, gan pastiprinātā svišana. Bet būs arī lietas, kas viņu pavadīs visu dzīvi, piemēram, mēnešreizes līdz pat klimaksa periodam. Daudz par bērnu rašanos runājām, kad gaidīju savu ceturto bērniņu. Un svarīgi bija stāstīt arī par to, ka Dievs īpaši svētī bērniņa dzimšanu ģimenē.

Sākoties pusaudžu vecumam ar meitu pārrunājām, ko Dievs saka par zēnu un meiteņu draudzību pirms laulībām. Vēl mums šis posms ir priekšā un zinu, ka nebūs viegls. Bet es šo laiku, tāpat kā iepriekšējos lieku Dieva rokās – lūdzot par saviem bērniem un arī par viņu nākamajiem dzīvesdraugiem.

Dievs mūsu rokās ir ielicis katru bērnu kā lielu dārgakmeni. Tas var būt gan tavs personīgais bērniņš, gan bērns tavu radu pulkā, gan darbavietā, ja esi pedagogs. Mums ir jāpalīdz meitenēm veidoties par sievietēm. Un, ja trūkst padoma, nāc pie Dieva!

Sievietes dzīves pavasara laiks ir sākums tālākajiem dzīves gadalaikiem. *MM*

Siera nūjiņas

Lieliska piedeva zupām. Ar tām veiksmīgi var aizstāt maizi un grauzdiņus.

Siers (labāk ciets un sāļš) 150 g
Sviests 80 g
Kviešu milti 150 g
Piens 100 ml
Cepamais pulveris 3 g

Sieru sarīvē uz rupjās rīves. Ja ņemsiet mazāk stipru un ne tik sāļu sieru, mīklai jāliek klāt sāls. Izkausētu sviestu sajauc ar rīvēto sieru. Pievieno miltus, pienu, cepamo pulveri un sāli. Ātri samīca mīklu, izveido bumbu un liek ledusskapī uz 30 minūtēm. Atvēsināto mīklu izrullē apmēram 5 mm plānā kārtā un sagriež šaurās strēmelēs 2 cm platumā un 15 cm garumā. Katru strēmeli uztin uz kociņa vai zīmuļa, tad uzmanīgi to izņem. Spirāles saliek cepešpannā, kas izklāta ar cepamo papīru un cep 15 minūtes (līdz zeltītai krāsai) līdz 200°C sakarsētā cepeškrāsnī.

Pavlova

Kūka, vai arī saldaiss ēdiens, ko var pasniegt atsevišķās porcijās.

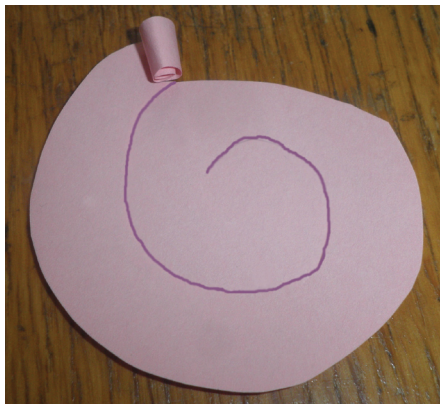
Olu baltumi 4 gab.
Cukurs 220 g
Kartupeļu milti 3 tējķ.
Galda etiķis 2 tējķ.
Vaniļas cukurs 1 tējķ.
Saldaiss krējums 250 ml
Avenes vai citas ogas/sagrieztie augļi

Sākumā uzkarsē krāsnī līdz 160°C. Olas baltumus saputo, līdz tie kļūst stingri. Pakāpeniski putojot, pievieno cukuru. Puto, līdz masa kļūst stingra un spīdīga. Piemaisa kartupeļu miltus, vaniļas cukuru un etiķi. Saputo, lai nebūtu neviena kunkuliša. Ar karoti vienmērīgi liek uz cepešpannas, veidojot apaļas formas kūku vai atsevišķas mazas kūciņas.

Temperatūru cepeškrāsnī samazina līdz 120°C. Cep 1 stundu, nevirinot krāsns durtiņas.

Saputo saldo krējumu (var nedaudz pievienot vaniļas cukuru), liek pa virsu padzisušai Pavlovai. Pāri tam ogas vai augļus. Pasniedz uzreiz.

Kartiņa ar papīra rozītēm

1. Izvēlamies krāsainus papīrus kartiņas pamatnei un ziediņiem.
2. Izgriežam aplišus rozītēm.
3. Katrā aplīti iegriežam kā gliemeža mājiņu jeb spirāli.
4. Tinam spirāli no ārmaslas, kamēr sanāk rozīte.

5. Satīto rozītes spirāli pielīmējam pie pamatiņa centrā.

6. Kad rozītes gatavas, uz kartiņas ar zīmuli iezīmējam kontūras, kur tiks līmēti ziediņi.
7. Pie pamatnes rozītes vislabāk līmēt ar karsto vai PVA limi. Mēs izmantojām abpusējo skoču.

SEMINĀRS SIEVIETĒM, KURAS ŠOBRĪD DZĪVO VIENAS

Semināru koordinē
Christina Bardill

Dalības maksa:

5 eiro (Rīga)

2,50 eiro (Liepāja)

Informācija:

kristigapadomdosana.lv

CHRISTINE STROHMEIER (Northumbrijas
kopienas pārstāve, Anglija)
LOTTI SCHUM (atraitne, Šveice)
JANE HOWITT (mācītāja, Skotija)

RĪGĀ, Mārupes ielā 16,
3.stāvā
Piektdien, 8.aprīlī pl.18.00
- 21.00 (ierašanās no
pl.17.30)
Sestdien, 9.aprīlī pl.10.00 -
17.00 (ierašanās no
pl.09.30)
Pieteikšanās: līdz 6.aprīlim
pa tel.26295764 (Christina)
vai e-pastu
bardill2013@gmail.com

LIEPĀJĀ, Pāvila draudzē,
Kuršu ielā 19
Pirmdien un otrdien,
11. un 12.aprīlī
pl.18.00 - 21.00 (ierašanās
no pl.17.30)
Pieteikšanās: līdz
8.aprīlim pa tel.29241517
(Irisa) vai
e-pastu irisast@inbox.lv

Sievietes Stāsts

Marts

3. | ZĒLĀSTĪBA,
GLABJOSĀ UN UZTUROŠĀ.
17. | PIELŪGSMES VAKARS

Aprīlis

7. | KALPOŠANA,
GARA DĀVANAS,
SIEVIETE UN SLUDINĀŠANA.

Maijs

21. | VIESIS

12. | SIEVIETE SIEVIETEI,
SIEVIEŠU DRAUDZĪBA.
26. | NOSLĒGUMS

VĪLANDES IELA 9 | PLKST. 19:00,

“Dzīves stāsti I” un “Dzīves stāsti II”

Mēs dzīvojam laikā, kad visiem tiek uzspiesti konkrēti standarti dažādās dzīves sfērās. Ideāli augumi, sapņu mājas un modes lietas. Cilvēkam, kuram nav stipras pašapziņas Kristū un pārliecības par sevi, šīs normas liek justies nepilnvērtīgam.

Šie patiesie stāsti par reāliem cilvēkiem ar vajībām, sapņiem un jautājumiem būs stiprinājums ikvienam — gan tiem, kas stipri savā ticībā uz Kristu, gan tiem, kas vēl tikai meklē. Ar savām liecībām dalās pasaulē atpazīstami cilvēki: Deivids Sušē (galvenās lomas atveidotājs filmā „Agata Kristi. Erkils Puaro”), Džims Kavīzels (galvenās lomas atveidotājs filmā „Kristus ciešanas”), Kailija Bisuti (modele no „Victoria's secret”), Rebeka St. Džeimsa (dziedātāja) un citi.

“Tiešām skaista!” Padomdevējs meitenēm Aleksandra P. Kēniga

Šī nelielā, kabatas formāta grāmatiņa būs labs palīgs ikvienai meitenei. Tajā apskatīti tādi svarīgi jautājumi: kā iepazīt savu sirdi un pasargāt to no meliem? kādas ir sievietes un vīrieša domāšanas atšķirības? kā pilnveidot savu raksturu? kā veidot Dievam patīkamas attiecības ar pretējo dzimumu? kā izdarīt pareizas izvēles tik ikdienišķās lietās kā mūzika, draugi un apģērbs, un citi jautājumi.

Būsiat mīļi gaidīti mūsu veikalos:

“AMNIS”, Rīgā, Lāčplēša ielā 37, tel. 67243094, 22175797

“AMNIS” Liepājā, Siena ielā 10, tel. 25558083

www.amnis.lv

